

8. prosinec

Panna Maria, počatá bez poskvrny hříchu dědičného

V Božích očích jsi celá krásná, nejdokonalejší a nejsvětější ze všech tvorů.

Tvé nitro není zatemněno ani stínem poskvrny; marně zuřilo peklo pro tvou čistotu. Procházelas hříchy a morální bídou a zanechalas ve světě zářivou stopu nedotčené, podivuhodné krásy. V skrytu neslas nedotknutelnou Boží svatyni lásky.

Maria, čekáme na den, kdy budem patřit v tomto světle na Tvou tvář. Chceme s vírou rozjímat o Tvé kráse a naplnit náš pozemský zrak Tvým leskem.

/Jean Galot/

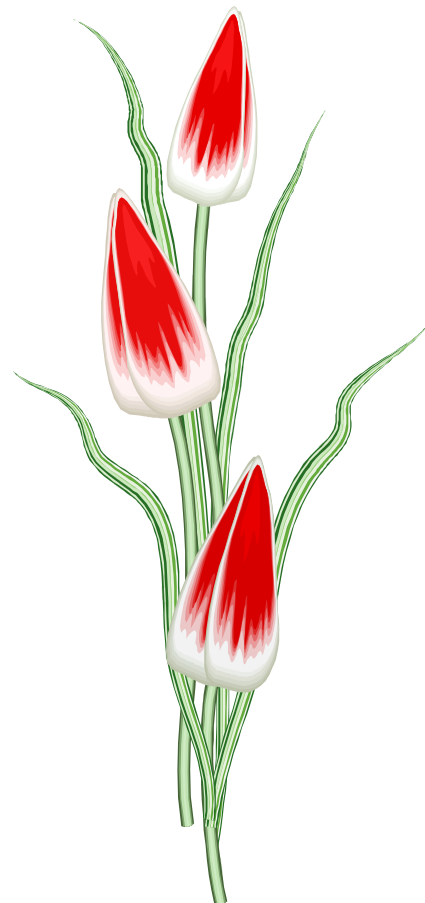
Maria nás učí, abychom stáli v úvazku k pozemským věcem, a přece byli nesení Bohem, v žáru, který není z této země, který však nechává v plné platnosti zodpovědnost za všechno pozemské. To je pravý řád a pravá pokora, která koneckonců není ničím jiným nežli pravdivým, nezaslepeným viděním sebe, věcí a Boha.

A toto pravdivé vidění požaduje od nás opravdové konání: **adventní práci**. Pahrbky mají být srovnány a dolíky vyplněny! Žádné změkčilé nebo povrchní nadšení nemá při tom zastírat nebo smazávat obrysy věcí a pak budem muset vidět svou vlastní prázdnotu tvorů – že sami ze sebe nejsme nic.

Pak procitne a vztyčí se v nás ta veliká, jediná touha po Bohu, touha Izraele po Vykupiteli: Přijď, ó přijď Emmanueli, po Tobě touží Tvůj Izrael... vidíme všechny národy světa jak útočí na nebe, nařikajíce: V hříchu a bídě úpíme, úpíme k Tobě v nebesích. Tu najednou slunce prorazí mraky. Jásavě to zazní vítězným: Vesel se, vesel se Izraeli... Ale ještě není den radosti. Čtyři tisíce let čekali národové na Vykupitele...

Ale pak, když nastane ona Noc, která nám přinese ten nejzářivější den, pak zazpíváme v jásavém vytržení, ve sladkém jásotu! Naší radosti ale dodá vítězné moci teprve to, že jsme před tím střízlivě konali svou práci. Teprve potom má naše vánoční radost ten pravý zvuk, když jsme před tím konali adventní práci.

/Maria Gutberlet (51. Archy, St. Říše)/

Nikdo nemiluje opravdu druhého, necítí-li k němu určitou úctu.

/J. H. Newman/